

Det bemærkes herved, at for områder i det åbne land, der er beliggende i byzone eller i sommerhusområde, kan en kommunalbestyrelse ved lokalplan regulere bebyggeshøjden. Hermed kan de samme hensyn som hidtil varetages.

Til kapitel 3

Anlæg i det åbne land

Reglerne i dette kapitel har især til formål at varetage landskabelige hensyn i det åbne land, d.v.s. uden for byer og bymæssige bebyggelser. § 20 varetager dog også øvrige naturbeskyttelseshensyn, jf. henvisningen til § 1.

Til § 20

Bestemmelsen svarer med visse redaktionelle ændringer til § 42 i naturfredningsloven. Med hjemmel i § 42, stk. 2, er der udstedt følgende bekendtgørelser:

- bekendtgørelse nr. 612 af 1. december 1978 om godkendelse af anlæg af offentlige veje uden for byer og bymæssige bebyggelser samt
- bekendtgørelse nr. 613 af 1. december 1978 om godkendelse af el-anlæg, der agtes placeret uden for byer og bymæssige bebyggelser.

Disse bekendtgørelser skal justeres og opdateres. Det vil herunder blive præciseret, at der kan stilles krav om kabellægning af elledninger. Det er ikke tanken, at den hidtidige praksis vedrørende hensynene til landskabsbilledet og de øvrige naturbeskyttelsesværdier samt det nære samarbejde med andre myndigheder skal svækkes. Dog vil der ske nogle justeringer i den nuværende kompetencefordeling mellem Miljøministeriet og amtsrådene for så vidt angår elanlæg. Se i øvrigt bemærkningerne til § 78, stk. 4. Anvendelsen af bemyndigelsen efter stk. 2 vil blive forhandlet med Trafikministeriet, Boligministeriet, Energiministeriet og de berørte organisationer.

Til § 21

Bestemmelsen svarer stort set til § 57 i den gældende lov. I den gældende bestemmelse er der en hjemmel for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om udformning, placering, belysning m.v. for virksomhedsreklamer i det åbne land. Hjemlen er aldrig blevet udnyttet. I stedet foreslås, at det af lovtæksten direkte fremgår, at virksomhedsreklamer ikke må virke dominerende i landskabet og ikke må være synlige over store afstande, jf. *stk. 2, nr. 1*. Herved får tilsynsmyndigheden (amtsrådet) mulighed for – i tilfælde af overtrædelser – umiddelbart at påbyde ændringer i skiltningen, evt. forbyde den, jf. til-

synsbestemmelserne i forslaget §§ 73 og 74. Dette gælder dog ikke for eksisterende reklamer, der er lovlige efter de i dag gældende regler.

Ved andre offentlige råd, jf. *stk. 2, nr. 3*, tænkes f.eks. på Europa-parlamentet.

Reglen i *stk. 2, nr. 4*, skal gøre det muligt, at der på egen ejendom i begrænset omfang kan opstilles beskedne skilte, der udelukkende tjener som oplysning om beliggenheden af en næringsdrift, selvom der er nogen afstand mellem skilt og virksomhed. Bestemmelsen får først virkning, når ministeren har fastsat nærmere regler. Reglerne forudsættes at indeholde bestemmelser om, at skiltene kun kan opsættes i tilknytning til veje og indkørsler. Der forudsættes endvidere fastsat enkle, administrerbare regler for skiltenes størrelse og øvrige udformning m.v.

Ved »idrætsanlæg« i *stk. 3* er der tænkt på anlæg, hvortil der er en vis offentlig adgang i modsætning til helt private, lukkede anlæg.

Reglen i § 21, der alene har landskabsmæssig betydning, har altid været administreret stramt – en praksis, der forudsættes videreført uændret. Med hjemmel i § 73, stk. 8, kan der fastsættes regler for tilsyn med, at bestemmelsen overholdes.

Til kapitel 4

Offentlighedens adgang til naturen

1. Indledning

Reglerne i dette kapitel svarer til den gældende lovs kapitel VIII om almenhedens færdsel og ophold. Der er dog foretaget en række både sproglige og lovtekniske forenklinger og moderniseringer.

Endvidere er der tale om visse udvidelser af offentlighedens adgang til naturen. Det foreslås således, at

- private skove på mindst 5 ha åbnes for færdsel på cykel på anlagte veje og befæstede stier,
- private skove på under 5 ha også er åbne for sådan færdsel medmindre ejeren fastsætter indskrænkninger,
- anlagte veje og befæstede stier i det åbne land bliver åbne for offentligheden for færdsel til fods og på cykel efter reglerne i § 26.

Det er fredningsnævnene, der administrerer de tilsvarende bestemmelser i den gældende lov. Ifølge den administrative struktur, der foreslås i lovforslaget, bliver det fremover amtsrådene, der skal administrere reglerne.

Reglerne er udtryk for den umiddelbare ret, befolkningen har til at færdes i naturen. Derimod giver de – som hidtil – ikke hjemmel for organisationer og lign. til – uden ejerens tilladelse – at anvende arealerne til organiserede former for friluftsliv, som f.eks.

lejrslagning og sportsarrangementer. Der er naturligvis ikke noget til hinder for, at lodsejerne – såvel private som offentlige – kan tillade en videregående adgang, ligesom der kan indgås aftale herom efter reglerne i § 55.

For samtlige adgangsreglers vedkommende gælder, at den eksisterende lovs regler om statslig overtagelse, hvis offentlighedens adgang påfører ejeren gener (naturfredningslovens § 54, stk. 10–12, § 55, stk. 9, og § 56, stk. 4), foreslås ophævet, idet de har været uden praktisk betydning.

Med ordet »beboelsesbygning« i §§ 22–25 menes en bygning, der fremtræder som opført med henblik på beboelse, uanset om der er tale om helårs- eller fritidsbeboelse, eller om den for tiden er beboet.

Med ordet »driftsbygning« i §§ 23 og 24 menes en faststående driftsbygning for den pågældende jordbrugsejendom.

Det bemærkes, at selv om der ikke er opholdsret i nærheden af beboelses- og driftsbygninger, kan der godt være færdselsret.

Med udtrykket »lovlig adgang« i §§ 23–25 er der ikke tilsigtet nogen realitetsændring i forhold til naturfredningsloven, der anvender udtrykket »offentlig vej eller sti, eller hvortil der i øvrigt er adgang på lovlig måde«.

2. Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 22

Reglen svarer i princippet til den gældende lovs § 54. Dog er der visse regler i den gældende, meget detaljerede, bestemmelse, der ikke er gentaget. Det gælder § 54, stk. 3, om adgang til strandbredder langs diger, der er anlagt i henhold til digelovgivningen. Det er opfattelsen, at kystbeskyttelsesloven i tilstrækkeligt omfang regulerer dette. Derved bortfalder den eksisterende ordning, hvorefter udgifter i forbindelse med almenhedens adgang til disse strandbredder refunderes digebestyrelsen med halvdelen af statskassen og halvdelen fra amtsrådet, jf. afsnit 3.2.6. i de almindelige bemærkninger.

Desuden foreslås § 54, stk. 7, om vejadgang til stranden heller ikke gentaget. Reglen har stort set aldrig været anvendt, idet adgangsproblemer normalt løses på kommunalt initiativ eller ved fredning.

Endelig er § 54, stk. 9, om særreglerne for de sønderjyske strande udeladt, så der fremover vil herske samme retstilstand i hele landet.

Til § 23

Reglen svarer i princippet til den gældende lovs § 55. Dog foreslås det, at cykling bliver tilladt i private

skove, hvilket allerede er tilfældet i de offentlige skove.

Ejeren af en privat skov på mindre end 5 ha kan dog ved skiltning i medfør af mark- og vejfredningslovens § 17 fastsætte indskrænkninger i offentlighedens adgang. Det bemærkes i denne forbindelse, at ligesom efter den gældende lov er det uden betydning for fastsættelsen af arealgrænsen på 5 ha, om skoven består af flere parceller.

Som hidtil må færdsel i privatejede skove kun finde sted på anlagte veje og stier men ikke udenfor disse. Færdsel må således ikke finde sted f.eks. på udyrkede, uhegnede arealer beliggende i disse skove. Sådanne arealer udgør en del af skoven og er derfor ikke omfattet af § 24.

Det præciseres i *stk. 2*, at offentlighedens adgang ikke må forhindres eller vanskeliggøres.

Bestemmelsen tilsigter ikke at gribe ind i den almindelige drift af skoven. Der er således ikke pligt for skovejeren til at træffe særlige foranstaltninger i strid med den almindelige arbejdstilrettelæggelse, at fjerne grene, hugstaffald m.v., som for en kortere periode evt. kan vanskeliggøre færdslen. Og bestemmelsen medfører ingen ændringer i ejerens ret til at omlægge skovens vejsystem.

Stk. 2 indeholder endvidere et forbud mod at opsætte usædvanlige hegn omkring skove. En udtømmende beskrivelse af, hvad der er usædvanlige hegn, lader sig ikke foretage. Levende hegn, lette trådhegn m.v. må betragtes som sædvanlige hegn, også selv om den pågældende skov ikke tidligere har været hegnet. Hegning om kulturer, juletræs- og pyntegrøntbevoksninger, frøavlsbevoksninger m.v. er sædvanlig, uanset at sådanne hegn netop har til formål at holde publikum ude fra disse arealer.

Om et givent hegn er usædvanligt beror på et skøn, hvor mange forskellige omstændigheder spiller ind. Det, bestemmelsen navnlig tilsigter, er at undgå hegn, der ved deres højde, konstruktion eller materialevalg virker dominerende eller skæmmende, eller som hindrer vildtets frie passage. Der er tale om hegn af en type, som en »gennemsnitsskovej« normalt ikke ville sætte op omkring sin skov.

Stk. 3 og 4 svarer til de gældende regler.

Stk. 5 vedrører de privatejede skove. Reglerne i 1. og 2. pkt. vedrører alle privatejede skove, medens 3. pkt. omhandler private skove, der er mindre end 5 ha.

Med begrebet »stier og anlagte veje« tilsigtes ingen ændring i forhold til praksis efter naturfredningsloven, idet »stier og anlagte veje« defineres som etablerede færdselsbaner i modsætning til midlertidigt synlige spor efter kørsel, tyndingsindgreb og lign. samt dyreveksler. Cykling er tilladt på anlagte

veje og stier, der er befæstet, f.eks. med stabilgrus, og dermed mere robuste.

Private skove på mindst 5 ha er åbne for offentlighedens færdsel efter hovedreglen i stk. 1, og de supplerende regler bl.a. i stk. 5, 1. og 2. pkt. Det er her foreslået, at ophold ikke må finde sted inden for 150 m fra beboelses- og driftsbygninger, se afsnit 1. ovenfor. Efter den gældende lov gælder begrænsningen kun inden for 50 m fra beboelsesbygninger. Ændringen er begrundet i et ønske om at harmonisere reglerne om opholdsret for skove og udyrkede arealer, og skal ses i sammenhæng med den udvidede adgangsret ifølge lovforslaget.

Om stk. 5, 3. pkt. bemærkes, at skove, der er mindre end 5 ha, findes overalt i det danske landskab. Ofte vil der kun være adgang til dem ad veje og stier, der ikke i almindelighed er åbne for offentlighedens færdsel, eller hvor ejeren ihvertfald kan hindre denne, hvis han ønsker det.

Af hensyn til befolkningens friluftsliv, er det vigtigt, at der på regionalt niveau sker en nøjere analyse af de muligheder, som befolkningen har for at færdes i naturen, og at der på grundlag heraf sker en planlægning af, hvor det er vigtigt, at der også skabes muligheder for, at der kan færdes i eller igennem småskovene. Amtsrådet kan træffe aftale med ejerne af disse skove om, at de er åbne for færdsel enten efter de almindelige regler i § 23, stk. 1-5 eller efter mere specielle regler afpasset de konkrete forhold.

Den analyse og planlægning, der skal finde sted, må ses i snæver sammenhæng med reglerne i lovforslagets § 26. Planlægningen vil også blive et meget centralt element i det samarbejde, der skal ske mellem amtsrådet og de forskellige regionale interesseorganisationer i de grønne råd, der foreslås nedsat efter lovforslagets § 64, stk. 2, jf. bemærkningerne hertil og til § 27 nedenfor.

I nogle tilfælde vil amtsrådet være i stand til at opnå aftaler uden videre, f.eks. hvor ejeren allerede i dag accepterer, at skoven er åben. I andre tilfælde vil det være nødvendigt at etablere en aftale indenfor rammerne af lovforslagets kapitel 8, jf. de almindelige bemærkninger hertil og forslaget § 55, stk. 1, nr. 3 med bemærkninger.

Om undtagelsen i stk. 6 bemærkes, at skove, der ejes af offentlige stiftelser, efter den før 1989 gældende skovlovgivning og efter naturfredningsloven har været ligestillet med offentligt ejede skove. Da der således for disse skove i dag gælder en videregående adgang end i andre privatejede skove, foreslås det, at denne adgang opretholdes, selv om begrebet »offentlige stiftelser«, der så vidt muligt må fortolkes som hidtil, iøvrigt har mistet dets betydning.

Til § 24

Reglen svarer til § 56 i naturfredningsloven. Dog er det ikke længere et krav, at opholdet skal være kortvarigt. Der skønnes ikke at være behov for at begrænse opholdets varighed ud over, hvad der følger af bestemmelsen i stk. 3, hvorefter der kun er adgang til private udyrkede arealer fra kl. 7 til solnedgang.

Endvidere er stk. 2 ny. Den skal sammenholdes med den tilsvarende bestemmelse i § 23, stk. 3. § 24 omfatter de udyrkede arealer, der hverken er strande (§ 22) eller klitfredede arealer (§ 25), eller er beliggende i skove, jf. bemærkningerne til § 23.

Efter stk. 3 må ophold ikke finde sted inden for 150 m fra beboelses- og driftsbygninger. Efter den gældende lov gælder begrænsningen kun for beboelsesbygninger. Se afsnit 1. ovenfor og bemærkningerne til § 23, stk. 5.

Til § 25

Reglen svarer til sandflugtslovens § 6, stk. 2. I lighed med hvad der i dag gælder for de klitfredede arealer, gælder adgangsretten hele døgnet.

Til § 26

Reglen indenbærer, at offentligheden sikres adgang til at færdes til fods og på cykel også ad private anlagte veje og befæstede stier i det åbne land. Ejeren har dog i de i stk. 2 og 3 opregnede situationer ret til helt eller delvis at forbyde færdsel.

I lighed med de øvrige adgangsregler i §§ 22-25 begrænser den foreslåede bestemmelse anvendelsesområdet for mark- og vejfredslovens § 17. Den har ikke nogen selvstændig betydning for adgangen til at færdes på offentlige veje. Dette reguleres ved lov om offentlige veje.

Derimod indebærer den en udvidet adgang til færdsel – men ikke ophold – på private, enmandsejede veje og stier og private fællesveje og -stier i det åbne land.

Bestemmelsen om, at adgang sker på eget ansvar, ændrer ikke forudsætningen i privatvejsloven om, at de vejberettigede brugere af private fællesveje og -stier skal holde disse i en efter færdselens art og omfang, god og forsvarlig stand. Bestemmelsen præciserer, at åbningen af anlagte veje og befæstede stier ikke udvider vedligeholdelsesforpligtelserne i forhold til vejlovgivningen og almindelige erstatningsretlige regler.

Hvis vejmyndighederne ønsker at stille yderligere krav til vedligeholdelse, må de benytte privatvejslovens muligheder for evt. at overtage vejene og stierne som offentlige.

Amtsrådet kan ud fra en samlet vurdering tilside-sætte et forbud mod færdsel for gennemgående veje og stiers vedkommende.

Amtsrådets kompetence er begrænset til gennemgående veje og stier. Heri ligger et ønske om at kunne give offentligheden mulighed for at komme fra et punkt til et andet i det åbne land, f.eks. hvor dette er forudsat i den amtskommunale stiplanlægning. Amtsrådets beslutning træffes naturligt på baggrund af drøftelser om befolkningens friluftsmuligheder i regionen i det grønne råd. Jordbrugsorganisationerne, Danmarks Naturfredningsforening og Friluftsrådet har som fødte medlemmer af dette råd indflydelse på den samlede interesseafvejning.

Amtsrådet skal i øvrigt som tilsynsmyndighed påbyde et færdselsforbud ophævet, hvis amtsrådet finder, at der ikke foreligger en af de situationer, der nævnes i stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse begrænser ikke den bestående mulighed for at nedlægge private veje og stier på privat initiativ, dvs. uden vejmyndighedens tilladelse, hvis de vejberettigede kan blive enige herom. Den medfører heller ikke ændringer i de særlige regler efter udstykningsloven om at slette og forandre private fællesveje på matrikelkortet.

Reglen i § 26 vedrører ikke veje og stier i skove, herunder småskove under 5 ha. For disse gælder alene reglerne i § 23. Den omfatter heller ikke et internt vej- og stinet i f.eks. en frugtplantage.

Til § 27

I naturfredningslovens §§ 54-56 findes der bestemmelser om, at fredningsnævnet/miljøministeren i særlige tilfælde kan gøre undtagelser fra reglerne om offentlighedens adgang. Dispensationsadgangen har altid været administreret temmelig restriktivt. Denne praksis forudsættes med den foreslåede bestemmelse opretholdt.

Som anført i bemærkningerne til § 23, stk. 5, forudsættes det, at det bliver et centralt element i samarbejdet mellem amtsrådet og de forskellige regionale interesseorganisationer i de grønne råd, der foreslås nedsat efter lovforslagets § 64, stk. 2, at få fastlagt en strategi for befolkningens friluftsmuligheder i regionen. På baggrund heraf kan der for amtsrådet være etableret forudsætninger for at tillade lukning af visse arealer, f.eks. i dyrenes yngletid.

Dispensationen kan gives midlertidigt eller permanent.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til sandflugtslovens § 6, stk. 3.

Bestemmelsen i *stk. 3* findes tilsvarende i naturfredningslovens §§ 54-56a.

I medfør af disse regler er der udstedt følgende bekendtgørelser:

- nr. 373 af 15. august 1979 om almenhedens færdsel og ophold i private skove,
- nr. 631 af 24. december 1980 om almenhedens færdsel og ophold på udyrkede arealer,
- nr. 557 af 19. november 1983 om almenhedens færdsel og ophold på samt badning fra strandbredder, og
- nr. 59 af 9. januar 1989 om almenhedens færdsel og ophold i skove, der tilhører staten, kommuner, kirker, præsteembeder og offentlige stiftelser.

Disse regler vil, jf. lovforslagets § 101, blive opretholdt, indtil der med hjemmel i § 27 udstedes nye regler.

De kommende nye regler vil være en slags »ordensreglement« for offentlighedens færden i naturen. Reglerne vil i sig selv indebære en vis begrænsning af offentlighedens adgangsret. De vil komme til at indeholde regler i lighed med de gældende regler for offentlighedens færdsel og ophold i skove.

Miljøministeriet planlægger i øvrigt at iværksætte en oplysningskampagne om den rette »brug« af naturen.

Reglen i *stk. 4* er ny og alene af budgetretlig karakter. Som nævnt i de indledende bemærkninger til kapitel 4 kan en lodsejer altid tillade en videregående adgang end §§ 22-26 bestemmer. Med bemyndigelsen i *stk. 4* tilsigtes at skabe hjemmel til f.eks. at indføre en ridetegnsordning for ridning i statsskovene.

Bestemmelsen vedrører på ingen måde en privat ejers ret til at betinge en videregående adgang af en afgift. Dette beror som hidtil på en aftale mellem ejeren og den eller de personer, der får en videregående adgang.

Reglen i *stk. 5* er ny. Under forhandlingerne om naturfredningsloven i 1969 blev der indgået aftale om, at staten - efter behandling i et udvalg med repræsentanter for Dansk Skovforening, Friluftsrådet og ministeriet - godtgør dokumenteret tab ved brand, hærværk og tyveri i de private skove forårsaget af publikum. Udgifterne ved ordningen har hidtil været afholdt via tekstanmærkning på de årlige finanslove.

Det findes imidlertid nu formålstjenligt at formalisere ordningen og give hjemmel for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om ordningen. Samtidig foreslås det, at ordningen udvides til også at gælde private udyrkede arealer og private veje og stier i det omfang disse er åbne for offentligheden i medfør af reglerne i § 24 og § 26. Disse regler vil som angivet i de almindelige bemærkninger blive forhandlet med de berørte parter, ligesom Folketingets Miljø- og

Planlægningsudvalg vil blive inddraget inden udstedelsen.

I forbindelse med den nærmere udmøntning af bestemmelserne skal det overvejes, om man skal anvende den hidtidige ordning blot udvidet med de nævnte arealtyper, eller om denne ordning kan afløses af en eller anden form for forsikringsordning, eventuelt kombineret med offentligt tilskud.

Om de anslåede udgifter henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 28

Reglen svarer til naturfredningslovens § 63, stk. 1.

Til § 29

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer indholdsmæssigt til naturfredningslovens § 60 a, som bl.a. giver mulighed for at begrænse støjende aktiviteter. Den er dog udvidet til også at omfatte ikke-motordrevne fartøjer samt anden færdsel på søterritoriet, f.eks. surfboards og lign.

De regler, der vil blive udarbejdet, kan også omfatte erhvervsmæssig udlejning af fartøjer m.v. til fritidsformål.

Bestemmelsen vil kunne anvendes til at fastsætte regler, der indeholder et generelt forbud mod anvendelse af visse typer transportmidler udenfor områder, hvor amtsrådet ved opslag eller anden form for offentlig bekendtgørelse har givet tilladelse hertil.

Med *stk. 2*, der er ny, tilsigtes at skabe hjemmel til at udarbejde ordensregler, der kan håndhæves efter denne lov, for sejlads og anden færdsel på statens søer. Anvendelsen af bemyndigelsen efter *stk. 2* vil blive forhandlet med de pågældende statslige ejere.

Til kapitel 5

Beskyttelse af plante- og dyrearter

Til § 30

Bestemmelsen erstatter § 59 i naturfredningsloven med de ændringer, som var foreslået til denne ved lovforslag nr. 213 af 18. februar 1988, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.7.

I medfør af *stk. 1*, er der som hidtil hjemmel til at *fredede dyre- og plantearter*. I medfør af den gældende lov er der allerede gennemført en fredning af krybdyr og padder. Det er hensigten at foretage fredning også af visse plantearter og insekter bl.a. som opfølgning af de forpligtigelser, Danmark har i medfør af Bern-konventionen. Det bemærkes, at den tilsvarende hjemmel i § 59 i naturfredningsloven ikke omfatter pattedyr og fugle. Dette skyldes, at fredning af

danske pattedyr og fugle sker med hjemmel i lov om jagt og vildtforvaltning. Lovforslaget tilsigter ikke at ændre herpå. Når undtagelsen ikke er udtrykkeligt nævnt i lovens tekst, skyldes det lovtekniske grunde. Jagt- og vildtforvaltningslovens bestemmelser om fredning af pattedyr og fugle vil således stadig være gældende.

I øvrigt er det hensigten, at der med hjemmel i *stk. 1* skal ske en videreførsel af de gældende regler om beskyttelse af truede arter. Bestemmelsen giver således hjemmel til at udstede regler om forbud mod eller kontrol med *transport, opbevaring, udstilling, reklamer, salg, køb, ind- og udførsel, transit, og konservering* med henblik på at beskytte eller regulere udnyttelsen af vilde dyre- og plantearter, således som de bl.a. har fundet udtryk i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 23 af 25. januar 1984 om anvendelse af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (Washingtonkonventionen) og Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 16 af 13. januar 1984 om erhvervsmæssig konservering af visse truede dyrearter m.v.

Opmærksomheden henledes på, at der også i anden lovgivning kan findes regler, som ud fra andre formål regulerer ind- og udførsel af dyr og planter. Til eksempel herpå kan anføres landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 61 af 2. februar 1988 om lov om udførsel og indførsel af levende dyr m.v. Bestemmelsen tilsigter ikke at gribe ind i eller fortrænge sådanne regler, som naturligvis fortsat skal overholdes, uanset de regler som måtte blive fastsat i medfør af naturbeskyttelsesloven.

I *stk. 1*, er der endvidere hjemmel til at fastsætte regler om *registrering og mærkning* af vilde dyre- og plantearter. Denne hjemmel er ny, og det bemærkes, at det ikke er hensigten, at fastsætte almindelige regler af denne art, idet bestemmelser om anmeldelse, registrering og mærkning stort set kun vil være relevante for bestemte vilde plante- og dyrearter eller produkter heraf. Som eksempler herpå kan især peges på visse her i landet beroende dyr eller produkter heraf, der er omfattet af Washington-konventionen om kontrol med international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter og af rådsforordning (EØF) nr. 3620/82 af 3. december 1982 om gennemførelse i Fællesskabet af denne konvention, jf. Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 23 af 25. januar 1984. Efter disse regler er det forudsat, at der kan gøres undtagelse fra de strenge regler om forbud mod ind- og udførsel og salg m.v., bl.a. i visse tilfælde hvor dyret eller produktet er erhvervet, før reglerne trådte i kraft, og der er tale om førstegangs-transaktioner med disse varer. For med tiden at kunne undgå disse administrativt set ret byrdefulde sager og mindske ri-